

اعاده حیثیت

یکی از موضوعات حقوق جزا اعاده حیثیت یعنی برگشت شخصی بوضع اولیه است که قبل از ارتکاب گناه از لحاظ معنوی دارا بوده است.

در اینصورت برای اینکه امر مزبور تحقق یابد قانونگزار نسبت به جرمی یک نوع خصوصیات و شرایطی قائل نشده بلکه بلحاظ تنوع گناه قیود مختلفی بر آن مرتب ساخته است.

مثلاً مقرر داشته است کسی که بمجازات تأدیبی محکوم شده باشد پس از اتمام مجازات هر گاه ظرف پنج سال مجددآ محکومیت جزائی نداشته باشد باعده حیثیت نائل گردیده و محکومیت سابق او هم از سجل قضائیش محو و کان لم یکن فرض میشود. همین اتفاق را هم در مورد مرتکب جرم جنائی قائل شده با این فرض که چون در اینجا گناه عظیم تراست و زیان فردی و اجتماعی بیشتری را متضمن است برخلاف مورد فوق مدت پنج سال را بدله سال افزایش داده است:

حال باید دانست اصولاً قانونگزار چرا اقدام بتقریر چنین قاعده‌ای نموده؟ مگر میشود و کسی را که مرتکب جرم جنایت شود پس از مدتی بی‌تقصیر

انگاشت؟

این جرم کوچک نیست و باین سادگی باید تلقی شود.

ارتکاب این جرم ممکن است در نتیجه سالها فکر و اندیشه قبلی صورت گرفته باشد که در واقع از این حیث میتوان فرض قساوت قلب شدیدی برای فاعل نمود. و اگر اینچنین روزنه امیدی برای او باز گذاشته شود چون میداند که پس از چند سال بیگناه شناخته خواهد شد و دیگر قانون بعمل ارتکابی گذاشته او نظری نخواهد افکند و در ردیف افراد صالحی که هرگز مرتکب چنین عملی نکشته اند قرار خواهد گرفت بسیار قریب بنظر میرسد که جرم مورد نظر را کاملاً ساده و بی‌اهمیت تلقی کرده و بسرعت انجام آن کوشش فراوانی نماید.

ولی این استدلال پایه و اساس درستی نداشته و بلکه بتوان ذیلاً مخدوش بودن آنرا باثبتات رسانید:

اولاً . - اینکه مجرم پس از تحمل مجازات عمل ارتکابی خود و امیدواری باینکه پس از گذشت مدتی طولانی فعل ناپسند او از خاطرهای محو گردیده و بنا بر این جرم در نظر او ساده و بی‌اهمیت تلقی خواهد شد صحیح نیست زیرا همان تحمل مجازات و محرومیت هائی که او باید در مدت مديدة از جهات مختلف برخوبیش هموار کند عدم اهمیت را متزلزل خواهد ساخت.

اعاده حیثیت

ثانیاً . - محیط زندان که در واقع سالب حریت شخص است مجرم را دائمآ در حال اضطراب نگهداشته و باو اجازه فراغ خاطر و اندیشه های روح پرور را نمیدهد با فرض اینکه مدت مجازات غالباً طولانی است و چون تکرار این محرومیت مفروض است ایجاد یأس و دل مردگی در او کرده و پس از مدتی چنانچه حساسیت معتلی را دارا بوده باشد بصورت مرد متحرکی درخواهد آمد و با فرض نا امیدی پس از خروج از زندان از لحاظ پایداری سوء نظر مردم نسبت بیوی اینحال مورد تردید نیست .

ثالثاً . - وجود این نا امیدی حسن انتقام را در او برانگیخته و بدینی شذیدی را وی بوجود خواهد آورد و بالاخره برای ادامه اعمال ناهنجار خود برای خروج از زندان روز شماری خواهد کرد .

اما چنانچه فرض قانون مستحسن شمرده شود ظن غالب میرود که مجرم در اثر ندامت تصمیم بترك ادامه عمل مذموم خود گرفته و دیگر اینگونه کارها را پیرامون نگردد چه این امر غالباً در مورد جریان اتفاقی یعنی کسانی که مبتلی بوده و برای اولین بار دست بچنان اقدامی زده اند بسیار عادلانه و مقرر با نصاف است .

نکته ای که مورد نظر اصلی نگارنده از تحریر این سطور بوده است اینکه عین این مطالب واستدلایلات در مورد جریان اجتماعی صادق است با قید اینکه در این مورد فرض زندان موجود نیست .

در اینجا شاید اتخاذ عنوان مجریان اجتماعی مجازی و بنحو استفاده باشد ولی منظور از بکار بردن این اصطلاح افراد ولگردی هستند که زیان آنان بطور مستقیم متوجه اجتماعی که خود عضو آن هستند نگردیده بلکه وجود اینگونه اشخاص باعث تحریص و سوق دادن افراد ساده لوحی که فکر را فاقدند بسوی اتحاط و پستی میتوان دانست . البته مصدق اصطلاح مزبور منحصر باینگونه افراد نبوده و چه بسا افرادی که کاملاً وضع مادی رضایت بخشی داشته از لحاظ طرز رفتار در ردیف آنان قرار میگیرند از این قبیل اند کسانیکه غرائز پست بشری را بطور مداوم دنبال کرده و نیزی جسمی و روحی خود را صرف کارهای رشت و ناپسندی که موجب جریحه دار ساختن احساسات پاک بشری است مینمایند .

حال اگر چنانچه بعضی از این افراد بواسطه تحول فکر و یا تغییر محیط خانواده و یا اجتماع و بالاخره عوامل دیگر ناصوب خویش را تغییر داده وارد محیط افرادی صالحی و نیکوکار گردند آیا سزاوار است از این پس و حتی بعد از مدتی که ابراز لیاقت و شایستگی نموده باز هم مورد تغیر و انججار مردم قرار گرفته و با دلیله حقارت بآنان نگریسته شود ؟

اگر چنین فرض مقبول افتاد بتایع غلط وزیان بخش آن برمیخوریم زیرا در این صورت هرگز نباید سعی در تربیت تبه کاران نموده و بلکه بایستی آنان را با متد حیوانات وحشی بحال خویش واگذاریم !

بدینه است با اند کی تعمق قبول این نظریه از جانب اشخاص مصلح و پاک نظر بسیار منبعد خواهد بود .